

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 1008/19
24.8.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Весне Мартиновић, председника већа, Љиљане Митић Поповић и Зорице Јовановић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., улица ... број ..., чији је пуномоћник Маја Марјановић, адвокат из Београда, улица Крунска број 77, против туженог ББ, улица ... број ..., чији је заступник Државно правобранилаштво Београд, улица Косовска број 6, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и накнаде штете уместо враћања на рад, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2743/17 од 26.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 24.8.2021. донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Првог основног суда у Београду П1 2743/17 од 26.12.2018. године у ставу првом, другом и четвртом изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2743/17 од 26.12.2018. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништено као незаконито решење туженог о отказу број 1061/17 од 28.7.2017. године, којим је престао радни однос тужиоцу. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезна тужени да тужиоцу исплати накнаду штете на име неввраћања на рад у укупном износу од 194.173,71 динар, са законском затезном каматом почев од 26.12.2018. године, као дана пресуђења, до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде штете због неввраћања на рад преко досуђеног а до траженог износа од 1.631.691,84

динара са законском затезном каматом почев од дана подношења тужбе до исплате исплати наведени износ. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 114.368,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући пресуду у ставу првом, другом и четвртном изреке из свих законских разлога, са предлогом као у жалби.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка, прописане одредбом члана 374 став 2 тачка 1,2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни оне из тачке 12 на које се указује наводима из жалбе, јер ожалбена пресуда садржи довољне, јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку следи: да је тужилац по струци графички дизајнер са седмим – 1 степеном стручне спреме, да је код туженог засновао радни однос на неодређено време, те да је од заснивања радног односа обављао исте послове графичког дизајна, да је тужени тужиоцу дана 30.6.2017. године, доставио обавештење о понуди за закључење анекса 7 уговора о раду ради премештаја на друго место рада са позивом на нов Правилник о организацији и систематизацији који је иначе донет 2016. године, те да се премештај врши из објективних разлога који су се појавили. Тужени је дана 28.7.2017. године, донео решење о престанку радног односа, позивом на одредбу члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду, у коме је наведено да се тужиоцу отказује уговор о раду због непостојања одговарајућег радног места на које би могао да буде премештен. Тужиоцу је исплаћена отпремнина до 23.8.2019. године, у износу од 90.648,88 динара.

Првостепени суд налази да је оспорено решење донето позивом на одредбу члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду, па је тужени био дужан да у истом образложи које су технолошке, економске или организационе промене настале због којих је престала потреба за обављањем одређеног посла, односно да образложи да ли је дошло до смањења обима посла, те како се у оспореном решењу не наводи које су то промене у организацији обимом посла настале, већ констатује да се код туженог ни за једно радно место као услов рада не тражи врста и степен стручне спреме које тужилац поседује, а да тужилац није прихватио закључење анекса 7 уговора о раду, те да због тога тужиоцу престаје радни однос због непостојања одговарајућег радног места на које би могао да буде премештен и с обзиром да је оспорено решење нејасно јер се не може утврдити да ли је тужиоцу престао радни однос као технолошком вишку или због одбијања закључења Анекса уговора о раду, то је првостепени суд поништио оспорено решење и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. С обзиром на чињеницу да је тужилац у време добијања отказа имао 30 година живота, да је код туженог радио 3 године и 8 месеци да издржава заједно са супругом једно малолетно дете, то је нашао да у конкретном случају тужиоцу уместо враћања на рад припада накнада штете због незаконитог престанка радног односа у висини три нето зараде, а са обзиром на

неспорну висину нето зараде одлучио је као у ставу другом изреке ожалбене пресуде.

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд, у поступу жалбене контроле.

Наиме, решење о престанку радног односа тужиоцу под бројем 1061/17 од 28.7.2017. године, донето је позивом на одредбу члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду у ком је наведено да тужиоцу престаје радни однос због непостојања одговарајућег радног места на које би могао да буде премештен,

Одредбом члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр. 24/05...75/14), прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдани разлог који се односи на потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла.

Правилно првостепени суд закључује да тужени у оспореном решењу не наводе које су то промене у организацији - обиму посла настале, већ само констатује да се код туженог ни за једно радно место као услов рада не тражи врста и степен стручне спреме које тужилац поседује, те да тужилац није прихватио закључење анекса 7 уговора о раду, те да му престаје радни однос због непостојања одговарајућег радног места на које би могао да буде премештен.

У конкретном случају оспорено решење не садржи основне елементе, не садржи образложење, односно разлоге који су послужили за проглашење тужиоца за технолошки вишак, исто је нејасно, неодређено и пружа послодавцу могућност да у чињенични основ разлога отказа уводи чињенице по његовом накнадној одлуци, а у судском поступку таква мањкавост се санкционише поништајем истог, а како то правилно закључује првостепени суд.

С обзиром да оспорено решење не садржи чињеничне основе, неопходне елементе, јер у истом нема констатације када су и какве су то технолошке, економске и организационе промене настале због којих је престала потреба за радом тужица, па се у конкретном случају не може ни извршити провера истинитости и чињеничних навода, због чега је оспорено решење морало бити поништено. Ово тим пре што навод “због непостојања одговарајућег радног места на које би могао да буде премештен” не садржи у себи конкретне разлоге и у вези с тим у чему се састоји престанак потребе за радом тужиоца с обзиром на употребљени исказ.

Имајући у виду напред утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд закључио да је тужбени захтев и да је оспорено решење о отказу уговора о раду тужиоцу као технолошким вишак незаконито с позивом на одредбу члана 179 став 5 тачка 1 Закона о раду и одредбу члана 153 Закона о раду. Наиме, правилан је закључак да у конкретном случају није наступила организациона промена, да оспорено решење не садржи образложење, односно разлоге које су послужили за проглашење тужиоца за технолошки вишак.

Правилна је одлука садржана у ставу другом изреке ожалбене пресуде, с обзиром да је првостепени суд правилно одлучио о захеву тужиоца за накнаду штете уместо враћање на рад, позивом на одредбу члана 191 став 5 Закона о раду, јер је истом прописано да ако суд утврди да је запосленом не законито престао радни однос, а запослени не захтева да се врати на рад, суд ће на његов захтев обавезати послодавца да запосленом исплати накнаду штете у износу од највише осамнаест зарада које би запослени остварио да ради у зависности од временаведеног у радном односу и година живота запосленог, као и броја издржаваних чланова породица. Наиме, правилно је првостепени суд закључио да с обзиром на године живота тужиоца, једно издржавано малолетно дете, и дужину радног стажа које је тужилац остварио код туженог, тужиоцу досудио уместо враћања на рад накнаду штете у висини три нето зараде, имајући у виду да висина зараде тужиоца није била спорна, позивом на одредбу члана 191 Закона о раду, при чему је правилна и одлука о законској затезној камати јер је донета у смислу одредбе члана 324 Закона о облигационим односима.

С обзиром да је одбијена жалба туженог као неоснована, у образложењу пресуде суд није детаљно образлагао пресуду имајући у виду да прихвата чињенично стање утврђено првостепеном пресудом, као и примену материјалног права, а у смислу одредбе члана 396 став 3 ЗПП-а.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде, јер је донета правилном применом одредбе члана 153 и 154 ЗПП-а.

Суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер тужени није успео у поступку по жалби.

Са наведених разлога, а применом одредби члана 390 и 165 став 1 ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Мартиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић